

Pressions

És d'agrair escoltar el conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya advertint que "cap govern o força política ha de ser permeable a pressions", referint-se a la polèmica sobre la llei del català. Si s'acomplís, voldria dir que en aquest tema el govern català i les forces polítiques de les quals depèn el contingut de la nova llei són impermeables a possibles intents d'influir en els seus continguts. Llàstima que ho digui la mateixa setmana que en la darrera sessió de la ponència que prepara l'esborrany de la llei es decidís suprimir del preàmbul les referències a la influència de la immigració en l'estat actual de la llengua. Justament quan el lobby de les cases regionals ha decidit passar a l'ofensiva, insinuant fins i tot que no descarten demanar la retirada de la llei. A les pressions, ja s'hi ha cedit. S'hi ha anat cedint des de l'endemà que es va començar a discutir la llei. I sempre s'ha cedit en la mateixa direcció. Només cal comparar la proposta que el govern català va presentar al Parlament i el text resultant del treball de la ponència per veure que s'han rebaixat molts dels continguts inicials.

De pressions, n'hi ha hagut en dues direccions. Les més importants han tingut com a objectiu aconseguir que el nou marc normatiu del català no vagi gaire més enllà d'una declaració d'intencions. Són les que de moment, a la vista dels resultats, han aconseguit una major eficàcia. No vol dir que siguin pressions de sectors socials més representatius, perquè en alguns casos, com les pressions de sectors empresarials o del Foro Babel, provenen de cercles reduïts. Les pressions del món de les cases regionals es pot considerar que són demogràficament més representatives, però en aquest cas s'ha jugat clarament amb la por, la por de trencar una suposada convivència que fins ara s'ha basat només en el silenci de la subvenció. Una part de la classe política ha reaccionat amb por davant el món de la immigració, i una altra part ha corregut a fer-s'hi la foto tantes vegades com calgués amb una clara intenció electoral. El grau d'eficàcia de les pressions en direcció de limitar l'abast

de la nova llei del català s'ha beneficiat a més d'un embolcall mediàtic de simpatia que ha ajudat a magnificar-les.

Les pressions per demanar una llei del català de més contingut, més enllà del que plantejava el govern, han estat més modestes i han tingut bastants més dificultats a fer-se un lloc entre l'opinió publicada. Només el manifest impulsat per l'Associació per les Noves Bases de Manresa, al qual s'hi van adherir milers de persones, i els posicionaments periòdics de la Plataforma per la

Llengua brillen en un desert cívic on el paper discret, gairebé clandestí, que ha jugat Omnium Cultural esdevé sorprenent.

Reformar els continguts de la llei durant els treballs de la ponència, amb pressions o sense, hauria d'haver servit per acostar posicions, per embolcallar la nova llei del consens que teòricament necessita per ser eficaç. Però això no ha estat així. Abans que l'esborrany passi al tràmit ordinari de la comissió de cultura del Parlament, les posicions de les diverses formacions polítiques estan tan lluny o més que el primer dia, cosa que posa en qüestió la utilitat de la creació de la mateixa ponència parlamentària. Si finalment la llei s'aprova per consens, es podrà parlar d'èxit, encara que sempre que-

darà l'interrogant de si es tracta d'una llei útil.

Però si després de cedir, de rebaixar, i gairebé d'haver demanat perdó per plantejar un avanç del marc legal del català, la llei no s'aprova per consens, s'haurà de parlar de fracàs. Perquè aleshores podria sorgir el dubte si no hauria estat millor que la llei hagués seguit el tràmit parlamentari ordinari, i s'hagués aprovat per majoria. A la cambra hi ha una majoria prou àmplia per aprovar una llei que signifiqui un avanç substancial del marc legal del català. Si després aquesta llei no respon al que aspira la societat, és a través de les eleccions que aquesta societat pot corregir majories. Però mentre hom governa, ha de legislar d'acord amb el seu programa, no d'acord amb un altre partit o d'acord amb una casa regional o amb els socis del Foment del Treball. Encara que a tots cal tenir-los en compte. ■

PERE MARTÍ

"A les pressions, ja s'hi ha cedit. S'hi ha anat cedint des de l'endemà que es va començar a discutir la nova llei del català. I sempre s'ha cedit en la mateixa direcció."